

UZMANĪGI: DZĪVĪBA!

Ķirurgijas nodaļā ir diezgan klusi. Vakanču vietu palātās, iespējams, ir vairāk nekā darba biržā.

“Nav dezona,” paskaidro ārsts Karpovs.

DAKTERIS JOKO?

“Kāpēc? Patiesībā mūsu darbs zināmā mērā ir sezonarbs. Piemēram, kad laukos rit siena plauja, pacientu skaits palielinās. Bieži vien tā iemesla dēļ, ka cilvēki vienkārši nokrīt no veltņa. Tādos gadījumos parasti cieš kakla skriemeļi. Bet tagad tuvojas ziema. Slidenas ielas un ceļi visdrīzāk atkal atradīs savus upurus.”

Starp citu, nedz viņš, nedz viņa kolēģis, nodaļas vadītājs dakters Aprups jebkurā gada laikā bez darba nepaliek. Pilnu divpadsmit mēnešu parastā statistika — vairāk nekā 300 operāciju. Visādu — parastu un tādu, ka darbs pat sapņos rādās.

Lūk, nesens un īpašs gadījums. Dakters Aprups: “Izdarīju operāciju kādam jaunam čigānam, kuram bija gāzes gangrēna. Tā ir visai reta infekcija, kas sastopama galvenokārt kara apstākļos un strauji izplatās organismā. Tādu gadījumu dažu pēdējo gadu laikā manā praksē ir bijis varbūt kādi trīs četri. Ne-

viens no tiem pacientiem neizdzīvoja. Divdesmit griezumu uz ķermeņa, bezgala daudz antibiotiku, kas maksā bargu naudu. Un ne jau veltīgi: dzīvs!. Pūsis kopš dzimšanas ir mēms, runā žestu valodā — paceļ uz augšu īksi: sak, viss esot kārtībā!”

Vjačeslavs Aprups un Valērijs Karpovs kādreiz kopā sāka studijas medicīnas institūtā. Vēlāk pienāca laiks arī strādāt vienā slimnīcā. Starp citu, katram no viņiem ir gandrīz pusotra desmita gadu liels stāžs, bet profesionālisma pamatā vispirms ir pieredze. Tā uzskata viņi paši. Tāda bija viņu atbilde uz jautājumu par “īpašām ķirurga rokām”.

Starp citu, alternatīvas tādām rokām, kurām biežāk nekā citām nākas pieskarties tādai trauslai lietai kā dzīvība, pagaidām nav. Visāda ziņā rajona slimnīcā. Nodaļas vadītājs paskaidroja, ka laparaskopu (aparātu, ar kuru palīdzību operē bez griezumiem un šuvēm) mums pagaidām neredzēt. Kaut vai tāpēc, ka tas maksā gandrīz simts tūkstošu dolāru.

Viss ir ļoti vienkārši. Tikpat vienkārši ir tie cēloņi, kuru dēļ audzis tā saucamo ielaisto slimību skaits. Ja jau pie ķirurga ar diezgan nopietnām traumām reizēm griežas pēc vairākām dienām... Mediķi sava darba specifikas dēļ asi izjūt daudzu cilvēku sociālo postu. Arī atālumu, kas šķir šos daudzus no tiem, kuri savas pirmsvēlēšanu tikšanās reizēs apmeklēja slimnīcas. Grezni automobiļi, Kardēna uzvalki...

Šogad Valērijam Karpovam, var teikt, ir veicies. Firma, kuras preparātu ārsts popularizēja, prēmijas veidā viņam piešķīra braucienu uz Austriju. Starp citu, ārsta minimālā alga šajā valstī ir pieci tūkstoši latu. Par ko tad, gribas jautāt, jābalso, lai mediķi, skolotāji, pensionāri un visi pārējie varētu dzīvot ne gluži kā Austrijā, bet kaut vai tā, lai izjustu dzīves līmeņa reālu augšupeju? Kāda “operācija” būtu jāizdara valsts budžetam?

Fotouzņēmumā: operāciju zāle, darba moments ar abu ķirurģu piedalīšanos. Un kāds trešais. Mēs neko nezinām par šo cilvēku, lai gan viss notiekošais — tieši viņa labā. Un, ticiet man, nedz dakterim Aprupam, nedz arī dakterim Karpovam šajā norobežotajā, gandrīz svētajā telpā nebija nekādas daļas gar to, vai viņš ir nabags, vai bagāts, vai viņam ir pilsonība, vai arī nav. Un viss beidzās labi.

V. DUBOVSKIS
A. GONČAROVA foto